

ДЕРЕК ЛАНДИ

Скълъбгъри Плезънт

да играеш с обня

СОФИЯ, 2010
СТУДИО АРТ ЛАЙН

SKULDUGGERY PLEASANT

Copyright © Derel Landy 2008

Derek Landy asserts the moral right to be identified as the autor of this work.

All rights reserved.

Отпечатана в България.

Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизведена без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

Да играеш с огъня

Автор: Дерек Ланди

Превод: Емануил Томов

Редактор: Димитър Кабаков

Художник на корицата: Галина Василева

Формат: 60/90/16

Печатни коли 20

Английска, първо издание, 2010

Предпечат: Студио Арт Лайн

Издател: Studio Art Line

тел. +359 2 988 90 20

Всички права запазени. © Sudio Art Line 2010 .

www.artline-comics.net

ISBN 978-954-2908-01-2

Тази книга е посветена на моето семейство, защото иначе никога нямаше да чуя края ѝ...

Надин: *топлина, добродушие и деликатност. Все качества, които аз притежавам.*

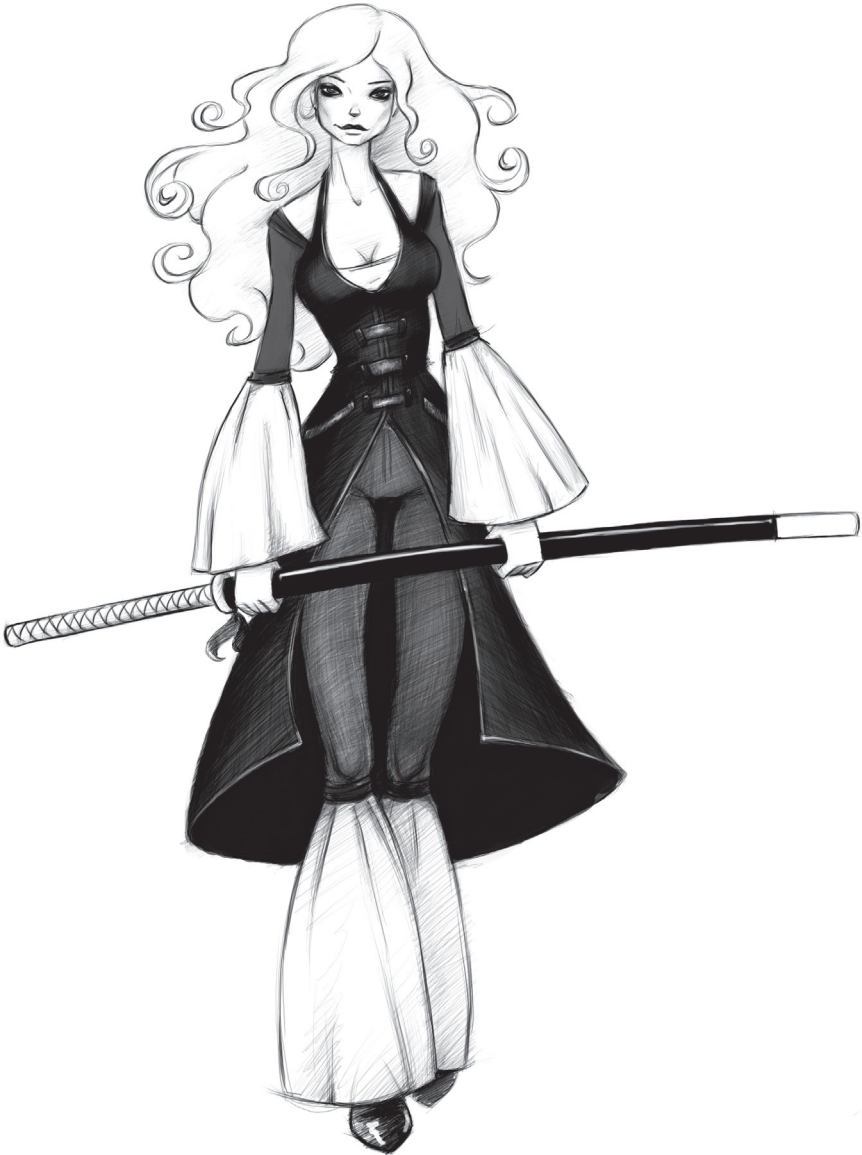
Одри: *най-голямото щастие в живота ти вероятно е, че аз съм твой брат.*

Айвън: *празни думи като „брилянтен“, „изумителен“ и „вдъхновяващ“ са твърде слаби, за да ме опишат.*

Ако сте си мислили, че посвещението ще съдържа искреност и сърдечност, нека за момент кротко да ви се присмея.

Защото съм запазил всичката искреност и сърдечност за моята баба.

Тази книга е посветена и на теб заради всичката любов и подкрепа, която си ми дала през годините. Обичам те много повече, отколкото другите ти внуци, кълна се.

1.

ВИСЕНЕ

Валкирия Каин се удари в парапета, прекатури се, неспособна да спре падането си, и с паническо хлъцване изчезна зад ръба.

Черковната кула се извисяваше гордо над Дъблин. Нощният ветрец щипеше, понесъл откъслечен смях от улицата долу. Далеч, далеч надолу.

Мъж в опърпано палто се появи на ръба и се озърна. Устата му се изкриви в подигравка.

– Това е обидно. Не знаят ли колко съм опасен? Аз съм много, много опасен. Убиец. Обучена машина за убиване. И ми изпращат теб. *Дете.*

Стиснала една издатина, Валкирия усещаше как пръстите ѝ се охладват около камъка. Без да обръща внимание на подмятанията на този отгоре, се огледа за нещо друго, за което да се хване. Гледаше навсякъде освен надолу. Там бе улицата, дългият полет, внезапното спиране. *Надолу* бе забранена концепция в главата ѝ в момента.

– На колко си години? – продължаваше мъжът. – Тринайсет? Що за отговорен човек ще изпрати тринайсетгодишно дете да ме спре? Къде му е акълът?

Валкирия се залюля леко към кулата, опря стъпала на една малка подпорна стена. Страхът я обзе и тя започна да се вцепенява. Затвори очи, за да отблъсне прииждащата парализираща вълна.

Мъжът се казваше Вориен Скейпгрейс, издирван в пет страни за многобройни опити за убийство. Той клекна току над нея и се ухили щастливо.

– Превръщам убийството в изкуство. Когато... когато *убивам*, всъщност рисувам голяма, голяма картина с кръв и, и... други работи. Схващаш ли?

Под Валкирия светлините на града примигваха.

– Аз съм художник – нареждаше Скейпгрейс. – Някои хора не го оценяват. Някои не оценяват истинския талант пред очите си. Но няма нищо. Не съм горчен. Времето ми ще дойде.

– Серпин опита да върне Безликите – успя да смотелеви Валкирия. Пръстите ѝ горяха, а мускулите на краката ѝ протестираха неистово. – Спряхме него.

Ще спрем и теб.

– Какво, да не мислиш, че и аз искам да върна старите богове? – изсмя се той. – Това ли е? Мислиш, че съм последовател на Нефариан Серпин? Не съм от ония откачалки, ясно? Сам съм си господар.

Валкирия имаше един-единствен шанс, но трябваше да запази хладнокръвие, за да го използва. Силите ѝ, ако и още ограничени, бяха Елементални – контрол над земята, въздуха, огъня и водата. На този етап от обучението ѝ обаче не работеха в моменти на паника.

– Значи не искаш Безликите да се завърнат – каза Валкирия. – Какво *искаш*? Защо правиш това?

– Не би ме разбрала. Малка си. Просто искам аз самият да бъда оценен, това е. Не е много, нали? Но ти няма как да знаеш. Ти си просто хлапе. – Той сви рамене. – Е, време е да умреш.

Той посегна да я бутне.

– Убивал ли си досега? – бързо го попита тя.

– Какво? Да не би да не чу какво казах, за убийството като форма на изкуство?

– Но всъщност досега не си убивал, нали така? Прочетох ти досието.

Той ѝ се навъси.

– Строго погледнато, да, може да се каже, че не съм, но тази вечер ще се случи. Ще си ми първата.

Валкирия се фокусира, овладя дишането си.

– Намери мястото, където всичко се свързва – про-

мърмори си под нос.

– Какво? – намръщи се Скейпгрейс.

Момичето се засили нагоре и пусна издатината с дясната си ръка, опита се да долови движението на въздуха върху дланта си. Тя го измести, както бе научена, той затрептя и Скейпгрейс полетя назад. Валкирия се хвана отново за ръба на парапета, а краката ѝ се залюляха във въздуха. Тя изпъшка и се придърпа, праметна лявата си ръка на покрива и след миг лежеше на него. Изправи се трудно на треперещи крака и се отдалечи от ръба. Вятърът вдигаше черната ѝ коса пред лицето.

Скейпгрейс вече се надигаше, а лицето му бе цялото на петна от гняв. Тя щракна с пръсти и от тях излетя искра, която Валкирия улови. Опита да се концентрира, да я превърне в пламък, но Скейпгрейс я връхлиташе като влак.

Валкирия скочи с двата крака напред. Обувките ѝ се забиха в гърдите му и той отново се строполи. Обърна се тъкмо навреме, за да срещне с челюст ритника на момичето. Тялото му се сгърчи и когато той пак опита да се изправи, се олюля и отново тупна. Изплю кръв и хвърли зъл поглед към момичето.

– Гадно хлапе! Надменно, нагло, гадно *хлапе*. Не знаеш с кого си имаш работа, а? Ще се превърна в най-великия убиец, който светът някога е виждал! – Той се изправи и бавно прокара ръкав по сцепената си устна. – Когато приключа с теб, ще оставя оса-

катения ти, окървавен труп на господарите ти като предупреждение. Изпратили са те срещу мен, сама. Следващия път ще трябва да изпратят батальон.

Валкирия се ухили и разпали още повече гнева на Скейпгрейс.

– *Какво, да го вземат дяволите, е толкова смешно?*

– Първо на първо – каза тя с нарастваща увереност, – не са ми господари. Нямам господар. Второ, нямат нужда от батальон, за да те заловят. И трето – най-важното, всъщност – кой е казал, че съм сама?

Скейпгрейс се смръщи, обърна се и видя някой да се задава зад него – скелет в черен костюм. Опита се да го нападне, но облечен в ръкавица юмрук го фрасна в лицето, един крак го удари в пищяла, а лакът – в гърдите. Скейпгрейс рухна недостолепно.

Скълдъгъри погледна Валкирия:

– Добре ли си?

– Ще ви убия и двамата! – виеше Скейпгрейс.

– Тихо бе – отвърна му детективът.

Скейпгрейс пак се метна връз него, но Скълдъгъри хвана протегнатата му ръка, завъртя го и рязко прекъсна движението му с изпълната предмишница в гърлото. Скейпгрейс се превъртя във въздуха и се просна по корем. Скълдъгъри и Валкирия продължиха разговора си.

– Добре съм – каза момичето. – Наистина.

– Май ми счупи носа! – измънка Скейпгрейс, стиснал в шепи лицето си.

Не му обърнаха внимание.

– Много говори, но не мисля, че знае какво значат думите, които използва – допълни Валкирия.

Скейпгрейс скокна на крака.

– Аз съм Върховният убиец! Превръщам смъртта в изкуство!

Скълдъгъри отново го удари и кандидат-злодеят направи неволен пирует преди отново да срещне земята.

– Вауриен Скепгрейс – започна детективът, – по силата на пълномощията си, получени от Съюза на справедливостта, те арестувам за многобройни опити за убийство – на Александър Ремит и София Тойл в Орегон, Кортънъс Оуд и Армигър Фоп в Сидни, Грегъри Касталан и Бартоломю...

Скейпгрейс за последен път атакува отчаяно, но Скълдъгъри го прекъсна с шамар. Върховният убиец се олюля, падна по задник и се разплака.

2.

УБИЕЦ НА СВОБОДА

Колата беше Бентли ер-тайп континентал от 1954-а година. Пореше черната дъблинска ноц като бляскава, мощна акула. Прекрасна кола. Валкирия я бе заобичала почти колкото я обичаше Скълдъгъри.

Завиха по улица „О’Конъл”, подминаха Кулата* и паметника на Роджър Пърс. От задната седалка Скейпгрейс се оплакваше колко са му стегнати белезниците. Бе почти четири сутринта и Валкирия преглътна прозявка.

По това време миналата година тя би си била сгу-

(бел. прев. – една от централните забележителности в Дъблин, чието официално название е “Паметника на светлината”. Представява иглоподобна декоративна кула.)

шена в леглото вкъщи и би сънувала... каквото там е сънувала в онези дни. Сега си бе цяло щастие, ако успее да поспи няколко часа на денонощие. Когато не гонеше откачалки като Скейпгрейс, упражняваше магическите си способности, а когато не го правеше, усвояваше бойни техники от Скълдъгъри или от Танин Лоу. Напоследък животът ѝ бе много по-вълнуващ, много по-забавен и много по-опасен. Всъщност от това следваше и един от основните му недостатъци – рядко сънуваше нещо различно от кошмари. Чакаха я търпеливо да се унесе и винаги се впускаха в игри с ентузиазъм.

Но това бе цената, размишляваше тя. Цената на живот, пълен с приключения и силни емоции.

Собствениците на Музея на восъчните фигури го бяха затворили след случилото се миналата година и сега новото, импровизирано Убежище на Старейшините се намираше в друга част на града. То стоеше смълчано сред обкръжаващите го сгради – непретенциозно, неугледно дори, със заключени и запечатани входове. На Валкирия и Скълдъгъри така или иначе не им бяха нужни.

Паркираха откъм гърба, при камионите, с които бяха превозени восъчните фигури, и вкараха Скейпгрейс през задния вход. В слабо осветените коридори подобията на самотни исторически светила и киноикони събираха прах. Валкирия постави ръка върху скрития в стената бутон и тайната врата се отвори пред нея. Тя тръгна първа надолу по стъпалата, а в

ума ѝ проблесна спомена от миналото лято, когато бе намерила фойето на стария музей отрупано с мъртви тела...

Днес, нямаше мъртъвци. Само двама Секачи, застанаха до далечната стена, целите в сиво. Над раменете им се подаваха остриетата на косите им, а визборите на шлемовете им сочеха право напред. Секачите бяха полицията и армията на Убежището. Валкирия още я побиваха тръпки от тихите, смъртоносни воители.

Двойните врати вляво се отвориха и новият Върховен маг Турид Гилд ги посрещна. На вид бе минал шейсетте, с оредяваща сива коса и студен поглед.

– Намерихте го значи. Преди или след като найсетне успя да убие някого?

– Преди – отвърна Скълдъгъри. Гилд изсумтя и направи знак на Секачите. Когато пристъпиха напред, Скейпгрейс неволно се присви. Хванаха го здраво под ръка, а той не се възпротиви. Дори спря да мрънка за счупения си нос на излизане от залата.

Турид Гилд не бе дружелюбен човек, но изглеждаше особено смутен около Валкирия, сякаш още не му бе ясно дали да я взема насериозно. Обиквено разговаряше направо със Скълдъгъри и хвърляше поглед на Валкирия, само ако тя му зададеше въпрос.

– Възникна ситуация, която изисква вниманието ви – започна Върховният маг. – Насам.

Скълдъгъри закрачи рамо до рамо с него, ала Валкирия вървеше на две крачки зад тях. Гилд бе оглавил

Съвета на старейшините, но още предстоеше да избере другите двама магьосници, с които да управлява. Явно процесът бе дълъг и нелек, но Валкирия подозираше кой би бил първият избор на Гилд. Той уважаваше силата, а малцина на света бяха по-силни от г-н Блис.

Влязоха в стая, в чийто център бе поставена дълга маса. Зад нея бавно се изправи г-н Блис – гологлав, висок и широкоплещест, с пронизителни сини очи.

– Получих притеснителни новини – каза Блис, както обикновено, без да губи време. – Изглежда барон Венгос е бил освободен от затвора в Русия.

Скълдъгъри не отвърна веднага. След това попита бавно:

– Как се е измъкнал?

– Със сила, сочи информацията ни – отвърна Гилд. – Деветима Секачи са били убити, заедно с около една трета от затворниците. Килията му, както всички останали, е била здраво неутрализирана. Никой не би трябвало да може да използва магия вътре.

Валкирия повдигна вежда въпросително, но Скълдъгъри изпревари въпроса ѝ:

– Барон Венгос бе един от печално прочутите трима генерали на Меволент. Пълен фанатик, изключително интелигентен и много, много, могъщ. Веднъж само погледна един мой колега и той... се пукна.

– Пукна?

– Не, пукна се. – Скълдъгъри се обърна към Гилд. – Знаем ли кой го е освободил?

– Според руснаците, една от стените на килията му е била пропукана. Невредима, но пропукана – като от удар. Това е единствената ни улика засега.

– Местоположението на затвора е ревниво пазена тайна – добави Блис. – Добре е скрит и защитен. Който го е сторил, е имал вътрешна информация. Гилд направи гримаса.

– Това е техен проблем, не наш. Трябва да спрем Венгос, само това ни интересува сега.

– Значи мислите, че ще дойде тук? – попита Валкирия.

Гилд я погледна и тя забеляза как стиска юмрук. Вероятно бе несъзнателно, но даваше ясно да се разбере, че още не я харесва.

– Венгос ще се прибере у дома, да. Има към какво да се върне. – Продължи, говорейки на Скълдъгъри. – Вече разпратихме хора по летищата и пристанищата из цялата страна. Може би ще успеят да му попречат да слезе. Сам знаеш колко трудно може да бъде... усмирен.

– Така си е – промърмори Скълдъгъри.

– Можем да предположим, че ако още не ни се е изплъзнал и не е вече тук, ще пристигне съвсем скоро. Ти го арестува преди осемдесет години. Разчитам на теб да го сториш отново.

– Ще се постарая.

– Не се старай, детективе. Направи го.

Скълдъгъри огледа Гилд преди да отвърне:

– Разбира се, ваше Върховенство.